

Arrest

nr. 324 018 van 26 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. GÖSTEK
Waterloolaan 28
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. GÖSTEK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 24 december 2018 en verzoekt op 21 januari 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 20 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In zijn arrest nr. X van 4 maart 2021 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal.

1.2. Verzoeker keert niet terug naar zijn land van herkomst en dient op 27 oktober 2022 zijn huidige en tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 16 maart 2023 ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Op 30 september 2024 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de

thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd op XX/XX/1976 geboren in Oeroes-Martan, Tsjetsjenië. U behaalde twee diploma's hoger onderwijs en werkte het meest van de tijd in de elektriciteitssector. Van 2003 tot 2007 werkte u bij het Ministerie van Financiën, en van 2007 tot 2013 werkte u voor het Onderzoekcomité bij het Openbaar Ministerie, waar u ontslag nam nadat uw nieuwe baas u vroeg om te rapporteren over uw collega's. Daarna werkte u nog één jaar officieel in Krasnodar voor een firma van generatoren van uw vriend A. S. Vanaf 2014 bleef u onofficieel voor deze firma werken waarbij u als tussenpersoon fungeerde die in het zwart generatoren verkocht in Tsjetsjenië. U ben in deze periode ook tweemaal getrouwd en gescheiden. U heeft één dochter uit een eerste huwelijk en twee zonen uit een tweede huwelijk. Op 09/09/2015 trouwde u religieus met uw derde en huidige echtgenote, L. Z. (CGVS XXXXXXXXXX, DVZ X.XXX.XXX), en tezamen hebben jullie drie zonen (°XX/XX/2016, °XX/XX/2019 en °XX/XX/2022). U woonde samen met uw vrouw en vier jongste kinderen bij uw moeder in Oeroes-Martan.

Op 04/11/2015 was u op weg naar Krasnodar om een koffer met geld, dat u verdiend had door de verkoop van enkele generatoren, te overhandigen aan uw vriend A.. Uw vriend S...a... T. vergezelde u op uw tocht naar Krasnodar. Zonder dat u uw toestemming had gegeven, filmde S...a... u terwijl u het geld voor A. aan het tellen was en stuurde het filmpje per ongeluk door naar vrienden, waardoor het al snel viraal ging. Op 19/11/2015 werd u gearresteerd door de politie van Dagestan in verband met een overval die gepleegd werd op 04/11/2015. U bleek toevallig met dezelfde auto te rijden als die van de overvallers, toevallig dezelfde kleren te dragen die herkend werden door één van de slachtoffers, en daarboven ook nog eens op internet te staan met een filmpje waarop u op de dag van de overval veel geld aan het tellen was. De eerste dagen van uw vasthouding werd u hardhandig ondervraagd en mishandeld door de politie. U vertelde hen uw verhaal, met name dat u het geld niet had verkregen door een overval, maar wel door de illegale verkoop van generatoren. U noemde hierbij ook de namen van verschillende van uw klanten, waaronder enkele zeer belangrijke Tsjetsjenen zoals de rechterhand van president Kadyrov, 'P., en enkele ministers. Uiteindelijk werd u voor de verdere duur van het strafonderzoek in voorlopige hechtenis geplaatst. Op 10/03/2016 werd deze hechtenis omgezet in huisarrest, dewelke afliep op 06/04/2016. Bij gebrek aan voldoende bewijsmiddelen tegen u, werd het strafonderzoek uiteindelijk geseponeerd bij beslissing van 25/08/2016. U ontving deze beslissing echter pas in februari 2017. U besloot een schadevergoeding te vragen voor de door u geleden morele en materiële schade omwille van het strafonderzoek ter waarde van 4,5 miljoen roebel. Bij vonnis van 10/10/2017 kende de rechtbank van Moskou u een schadevergoeding toe van 50.000 roebel. U ging hier tegen in beroep, maar de beroepsrechter bevestigde het vonnis in eerste aanleg.

Ondertussen merkte u dat u nog steeds opgenomen was in de databank van de politie alsof het strafonderzoek tegen u nog altijd lopende is. Blijkbaar weigert men uw naam te wissen uit het strafregister. Omwille van deze reden werd u in april of mei 2017 voor een tweede maal meegenomen door de politie. Ditmaal vroeg men u naar uw betrokkenheid bij een nieuwe overval. Nadat u uw betrokkenheid had ontkend, werd u weer vrijgelaten. Men gebruikte ditmaal geen geweld tegen u. Op 15/07/2018 werd u echter voor een derde maal meegenomen door de politie. Deze keer werd u wel opnieuw hardhandig aangepakt. U werd geslagen met een buis en uw been werd gebroken. Er werden u geen vragen gesteld, behalve dat u gevraagd werd om in de toekomst samen te werken met de autoriteiten als verklikker. Nadat men zag dat men uw been gebroken had, liet men u echter weer vrij.

Eind 2018 was u op een barbecue met uw vriend S...e... T., de broer van S...a..., die politieagent is in Tsjetsjenië. S...e... vertelde u dat de overheidsdiensten u bleven viseren omdat u tijdens uw eerste arrestatie de namen heeft genoemd van verschillende belangrijke figuren die bij u op illegale wijze generatoren hadden gekocht. Volgens S...e... kon u beter het land verlaten. U besloot naar dit advies te luisteren en diende een visumaanvraag in.

Op 20/12/2018 verliet u uiteindelijk de Russische Federatie en reisde op legale wijze samen met uw vrouw en met uw gemeenschappelijk zoon, naar Europa. U kwam aan in België op 24/12/2018 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 21/01/2019.

Terwijl u in België verbleef heeft u van uw familie te horen gekregen dat uw neef, die procureur is bij het parket, op 14/02/2020 gearresteerd werd op verdenking van fraude. Ook uw andere neef, de broer van de procureur, werd omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij deze fraude opgepakt. Uw neven worden er onterecht van beschuldigd steekpenningen te hebben aangenomen van een persoon die nochtans al drie jaar niet meer in Rusland is geweest. U linkt de valse beschuldigingen tegen uw neven aan uw eigen problemen, met name dat men zich nu probeert te wreken op uw familie omdat uzelf het land verlaten heeft en omdat u bij uw eerste arrestatie gedurfd heeft verschillende belangrijke personen te incrimineren.

Op 21 oktober 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van u en uw vrouw. Op 13 november 2020 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 4 maart 2021 bevestigde de RvV de uitspraak van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing en zodoende is deze definitief geworden.

Zonder België te verlaten, diende u op 27 oktober 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 16 maart 2023 door het CGVS ontvankelijk werd verklaard. Uw vrouw diende tevens een tweede verzoek om internationale bescherming in op 16 februari 2024, doch werd op 15 maart 2024 geacht afstand gedaan te hebben van haar verzoek nadat ze naliet te verschijnen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat de Tsjetsjeense politie u na uw vertrek uit Rusland nog af en toe kwam zoeken bij u thuis. Dit gebeurde in totaal ongeveer vijf keer, de eerste keer in 2019 en de laatste keer in 2022. Ze vroegen ook soms aan uw burens waar u was. Uw moeder zei dat u naar Europa was vertrokken. De politie zei ook eens tegen uw moeder dat het beter was als u zou terugkeren naar Rusland. In 2020 ontving u een brief van de politie waarbij u werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige in een strafzaak.

In oktober 2022 ontving u twee oproepingsbrieven van het militair commissariaat. Hierin staat dat u zich diende aan te melden ter nazicht van uw documenten. U vermoedt daarom dat men van plan is om u naar de oorlog te sturen omwille van uw eerdere problemen. Eén of twee weken na de laatste oproepingsbrief kwamen de Tsjetsjeense autoriteiten naar uw buurman in Grozny om te zeggen dat hij hen moest informeren eens u terug thuis zou komen.

Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: twee brieven van het militair commissariaat (origineel); een brief van de politie waarbij u wordt opgeroepen als getuige (kopie); uw militair boekje (origineel); uw werkboekje (origineel) en uw diploma's (origineel, getoond tijdens het persoonlijk onderhoud).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U vreest aangehouden en naar Oekraïne gestuurd te worden indien u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie omwille van uw eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient nogmaals te worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus nam in uw hoofde. Er werd namelijk geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV en u tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Er resteren u dus geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze beslissing en derhalve staat de beoordeling ervan vast. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming louter elementen aanhaalt die in het verlengde van deze ongeloofwaardig bevonden problemen liggen – de Tsjetsjeense politie bezocht uw moeder nog ongeveer vijf keer na uw vertrek om naar u te zoeken, ze informeerden bij uw burens over u, u ontving een brief van de politie in 2020 waarin u werd opgeroepen als getuigen in een strafzaak en de politie vroeg aan uw buurman in Tsjetsjenië om hen te informeren als u zou terugkeren (NPO, p. 4-8 & 14) – verandert hier derhalve niks aan. U werd ook gevraagd of u opmerkingen had in dit verband en toen zei u dat u niet snapte waarom het CGVS oordeelde dat u kon terugkeren naar Tsjetsjenië, louter omdat u uw strafzaak in Dagestan destijds had gewonnen. U zei dat de Tsjetsjeense autoriteiten nog altijd kwaad op u zijn omdat u in het kader van deze strafzaak had vermeld dat bepaalde hooggeplaatste Tsjetsjenen generatoren kochten bij u en dat dit ook blijkt uit het feit dat de politie uit Dagestan uw gegevens niet verwijderden uit de criminele database (NPO, p. 9). In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS echter uitvoerig gemotiveerd waarom u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u problemen kende met voormelde hooggeplaatste Tsjetsjenen, noch dat u momenteel nog geregistreerd staat in een bepaald strafrechtelijk register in uw land van herkomst.

In dit verband kan trouwens ook worden opgemerkt dat de brief van de politie die u meebracht evenmin in staat is om aan te tonen dat uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten geloofwaardig zijn. Uit de vertaling van deze brief die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie groene map) blijkt immers overduidelijk dat u in 2020 werd opgeroepen om als getuige in een strafzaak te verschijnen. U werd gevraagd om welke reden het zo'n groot probleem was dat u als getuige werd opgeroepen en toen zei u dat u destijds in Dagestan ook werd opgeroepen als getuige in een zaak en dat u daarna fysiek geweld onderging en enkele maanden werd vastgehouden totdat u bewijs kon leveren van uw onschuld. U werd erop gewezen dat u met betrekking tot die zaak in Dagestan uiteindelijk vrijkwam en dat de zaak tegen u werd geseponeerd. U werd opnieuw gevraagd waarom het dan in 2020 zo'n probleem was dat u opnieuw werd opgeroepen als getuige. U zei dat u bij geen enkele strafzaak betrokken was en dat deze oproeping als getuige louter als voorwendsel dient om u te martelen (NPO, p. 8). Opnieuw dient te worden beklemtoond dat uw eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden en er dus ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vergezochte verklaring dat u opnieuw werd opgeroepen als getuige om u zodoende in de val te lokken omwille van deze eerdere ongeloofwaardige problemen.

In ondergeschikte orde kan ook worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze problemen verder wordt versterkt door het gegeven dat u deze brief van de politie niet heeft vermeld in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. U zei dat deze brief door de politie aan uw moeder werd overhandigd en dat uw moeder u hier onmiddellijk van in kennis stelde eens de politie vertrokken was (NPO, p. 6). Uit de vertaling van deze brief blijkt dat de brief werd overhandigd aan uw moeder op 6 november 2020. U ging op 13 november 2020 in beroep bij de RvV en uw zitting vond plaats op 25 februari 2021. U heeft in het kader van deze beroepsprocedure echter op geen enkel moment deze brief van de politie vermeld, terwijl u daar dus wel de kans toe had. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u dit heeft nagelaten en toen antwoordde dat u deze brief van de politie eigenlijk was vergeten (NPO, p. 9). Het feit dat u dit domweg zou vergeten staat absoluut niet proportioneel in verhouding tot de vrees die u eraan koppelt om gemarteld te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten (zie supra). Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van deze problemen nog verder onderuit.

Daarnaast kan wat betreft uw vrees om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne (NPO, p. 3) het volgende worden opgemerkt.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U zei in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u in 2007 reeds een militair boekje heeft ontvangen en dat u daarom in aanmerking komt om gemobiliseerd te worden naar de huidige oorlog in Oekraïne (NPO, p. 3 & 10). U zei dat u twee oproepingsbrieven van het militair commissariaat ontving en u linkte dit aan uw eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. U zei dat enkel mensen die problemen hebben met de autoriteiten naar de oorlog worden gestuurd (NPO, p. 4 & 11). Zoals reeds uitvoerig gemotiveerd in de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en zoals bevestigd door het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan deze eerdere problemen, waardoor bijgevolg ook absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u op basis van deze ongelooftwaardige problemen zou worden gemobiliseerd.

U zei dat u bij terugkeer naar Rusland het risico loopt om gedwongen naar de oorlog gestuurd te worden omdat u de oproepingsbrieven die u ontving telkens negeerde en omdat u in aanmerking komt om gemobiliseerd te worden (NPO, p. 13). Zoals hierboven echter werd aangetoond, is dit risico momenteel niet actueel, daar de mobilisatie simpelweg niet meer gaande is. Dit blijkt ook uit uw verklaringen dat er sinds de oproepingsbrieven van oktober 2022 geen enkele pogingen meer zijn geweest om u effectief te mobiliseren (NPO, p. 13). U werd zelf gevraagd of u dacht dat de mobilisatie nog altijd gaande is, waarop u antwoordde dat dit zeker nog altijd het geval is. U werd geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt dat er sinds november 2022 geen officiële mobilisatieoproepingen meer plaatsvonden. U werd gevraagd waarom u toch nog altijd naar de oorlog zou worden gestuurd en u zei dat dit was omdat u al oproepingsbrieven ontving en dat hieruit duidelijk blijkt dat de politie en het militair commissariaat u nog altijd zoeken (NPO, p. 14). Hiermee bood u geen enkel concreet element om te staven dat u uitzonderlijk wel het risico loopt om gemobiliseerd te worden.

Uit uw verklaringen over de oproepingsbrieven en uit de vertaling ervan die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie groene map) blijkt bovendien duidelijk dat de brieven die u ontving eigenlijk geen oproepingsbrieven zijn in het kader van de mobilisatie. Er staat namelijk in dat u wordt opgeroepen te verschijnen bij het militair commissariaat ter nazicht van bepaalde documenten. U zei in dit verband dat u niet geloofde dat u enkel ter nazicht van uw documenten moest verschijnen bij het militair commissariaat omdat het ook over medische documenten ging (NPO, p. 12). Ook met deze vage verklaringen bood u geen enkel concreet element om te staven dat u effectief werd gemobiliseerd naar de oorlog in Oekraïne.

In ondergeschikte kan ook nog worden opgemerkt dat u een pertinent gebrek aan kennis en interesse vertoonde rond de oproepingsbrieven die u ontving van het militair commissariaat. U zei dat de eerste oproepingsbrief thuis werd overhandigd aan uw moeder, maar u wist niet of uw moeder de oproepingsbrief ondertekende. U wist niet welke datum er stond op deze brief omdat u het niet belangrijk vond om dit te onthouden. U wist evenmin bij welk militair commissariaat u zich moest aanmelden met deze oproepingsbrief. Het is pas nadat u de oproepingsbrief er zelf bijnaam tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de inhoud van de brief kon voorlezen (NPO, p. 12). In het kader van de tweede oproepingsbrief wist u niet eens of deze aan uw moeder werd overhandigd door de mannen van het militair commissariaat of door de politie. U wist evenmin met hoeveel ze langskwamen en u vroeg deze zaken ook niet aan uw moeder (NPO, p. 12). U wist opnieuw niet welke datum er op de brief stond. U wist wel dat u zich bij het militair commissariaat van Oeroes-Martan moest aanmelden, maar u wist dan weer niet bij wie u zich diende aan te melden. Opnieuw zei u dat dergelijke informatie helemaal niet interessant was voor u om te onthouden. U wist ook niet zeker of er in deze tweede brief net zoals in de eerste brief stond vermeld dat u zich moest aanmelden ter nazicht van uw documenten. U werd gevraagd waarom u het niet belangrijk vond om meer informatie te krijgen over deze oproepingsbrieven, gelet op het feit dat u er een vrees aan koppelde om naar de oorlog gestuurd te worden. U zei dat dit niet belangrijk was voor u omdat u ondertussen in België bent (NPO, p. 13). Er kan echter weldegelijk van u worden verwacht dat u meer informatie zou hebben over deze oproepingsbrieven en minstens dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om deze informatie te bekomen, gelet op het belang hiervan in het kader van uw asielrelaas. Ook dit ondermijnt uw vrees namelijk.

Tenslotte haalde uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat u ondertussen al lang geleden uit Tsjetsjenië vertrok en dat u al langer dan vijf jaar in België verblijft. Alhoewel noch uw advocaat, noch uzelf hier een concrete vrees aan koppelde, werd u toch gevraagd of u bepaalde problemen zou kennen hierdoor bij terugkeer naar Tsjetsjenië. U zei dat dit mogelijk was omdat België lid is van de NAVO en de NAVO Oekraïne bevoorradt. U zei ook dat de FSB mensen die vanuit het buitenland komen checkt, doch u zei ook dat het slechts om een vermoeden ging dat u hierdoor problemen zou kennen (NPO, p. 15).

Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer** van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan hoe dan ook **niet** worden afgeleid dat **het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de door u ingeroepen problemen met uw autoriteiten niet geloofwaardig zijn.

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Over de brieven van het militair commissariaat en de politie werd infra reeds gemotiveerd. U diende uw militair boekje in om te staven dat u in aanmerking komt voor de mobilisatie, maar zoals beklemtoond gaat dit niet om een actueel risico. Uw werkboekje en diploma's staven uw studies en carrière in Rusland, doch deze elementen staan niet ter discussie.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), en b) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid”, van de rechten van verdediging en van het recht op eerbiediging van het privéleven.

In eerste instantie meent verzoeker dat de bestreden beslissing formeel nietig is en ongeldig genomen werd omdat de kennisgeving van 30 september 2024 enige controle onmogelijk maakt nopens wie die kennisgeving deed en of die persoon daartoe de vereiste machtiging bewak, en dus of de bestreden beslissing wel is genomen door een gemachtigd ambtenaar. In deze verduidelijkt verzoeker dat de kennisgeving geen naam, doch wel een onduidelijke handtekening en initialen bevat en dat hieruit niets kan worden afgeleid. Hij voegt hieraan toe dat de kennisgeving “geef ik kennis van mijn beslissing” vermeldt, terwijl het in elk geval niet duidelijk is of degene die de kennisgeving doet effectief degene is die de bestreden beslissing heeft genomen. Volgens verzoeker heeft hij alleen al op basis van de rechten van verdediging het recht om te weten (en uit de door hem overgemaakte kennisgeving/ beslissing te kunnen afleiden) door wie de beslissing is genomen zodat het mogelijk is na te gaan of de besteden beslissing effectief door een bevoegd persoon – door een rechtsgeldig gemachtigde – werd genomen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Enerzijds gaat hij in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Te dezen hekelt verzoeker vooreerst dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn eerdere beschermingsverzoek. In deze benadrukt hij dat het feit dat hij in het verleden om internationale bescherming verzocht niet betekent dat hij geen nieuwe verzoeken om internationale bescherming mag indienen. Tevens onderstreept hij het feit dat de commissaris-

generaal geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van zijn huidige beschermingsverzoek nam en dat er dus nieuwe elementen voorliggen. Hij besluit dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat door telkens te verwijzen naar de eerder genomen beslissing. Voorts stelt verzoeker dat zijn vrees tweeledig is en dat hij dus twee probleempunten heeft die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitmaken. Hij verduidelijkt dat hij enerzijds een vrees heeft voor de Russische autoriteiten, daar hij – gelet op zijn verleden en het feit dat hij hierdoor nog steeds wordt aanzien als een verdachte – het reële risico loopt om te worden gemobiliseerd en anderzijds een vrees heeft voor de Tsjetsjeense autoriteiten omdat hij destijds gedurfd heeft verschillende belangrijke personen te incrimineren. Hij stelt in deze dat zijn vrees op heden nog ernstiger is, nu het algemeen geweten en overal te lezen is dat de Russische autoriteiten nu ook verdachten rekruteren en dat de commissaris-generaal zijn verklaringen ten onrechte als ongeloofwaardig aanmerkt. Vervolgens herhaalt verzoeker zijn relaas. Hij besluit dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn twee vrees. Verder is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten niet serieus neemt. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat in de brieven van het militair commissariaat enkel staat dat verzoeker zich diende aan te melden ter nazicht van zijn documenten, betoogt verzoeker dat het buiten kijf staat dat er verdere gevolgen gekoppeld zouden worden aan deze brieven. Hij meent dat, als het werkelijk enkel en alleen zou gaan om nazicht van documenten, er op korte tijd geen tweede brief overhandigd zou zijn geweest. Ook oppert verzoeker dat de brief van de politie aantoont dat hij gelinkt wordt aan strafbare feiten en dat, of hij nu als getuige dient op te treden of niet, er niet toe doet. Hij vervolgt dat het even goed kan zijn dat hij moet getuigen tegen de Tsjetsjeense autoriteiten, hetgeen voor hem eveneens uitermate problematisch is. Tot slot hekelt verzoeker dat de authenticiteit van deze documenten niet wordt nagegaan door de verwerende partij. Verzoeker besluit in deze als volgt:

“Alle door verzoeker aangehaalde problemen zijn wel degelijk van die aard dat zij op een vol- en afdoende wijze dat verzoeker aan alle criteria voldoet om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker heeft uit vrees voor zijn leven zijn thuisland ontvlucht. Hij heeft zelf ook verklaard dat hij daar in een groot huis leefde met verschillende kamers, terwijl hij nu al jaren in een klein kamertje woont met zijn vrouw en kinderen. De bedreiging te worden onderworpen aan een onmenselijke, vernederende behandeling en bestraffing en foltering is en blijft in hoofde van verzoeker nog steeds aanwezig en inherent feit.

Al te lichtvaardig wordt in de bestreden beslissing spoorlags aangenomen dat het land van herkomst voor verzoeker als een veilig land moet worden beschouwd.

Er wordt in de bestreden beslissing volledig voorbij gegaan aan de ernstige bedreigingen, dreigementen en aanduidingen van mogelijke vervolgingen met voor verzoeker levensbedreigende situaties voor zowel hem als zijn gezin, bestaande uit nog zeer jonge kinderen.

Uit het dossier blijken de feitelijke omstandigheden en de daaruit de vol- en afdoende vrees van verzoeker voor zijn leven.

Eén en ander leidt er eveneens reeds toe dat verzoeker ook mentale problemen ondervindt in acht genomen zijn benarde en onzekere situatie en de dagelijkse angst om te worden terug gestuurd.”

Anderzijds gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betoogt dat er in de bestreden beslissing in een ellenlange uiteenzetting wordt voorgehouden hoe veilig zijn land van herkomst wel zou zijn, terwijl uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar de gehele Russische Federatie wordt afgeraden. Hij vervolgt dat de situatie voor Belgen aldus duidelijk is en dat hij niet begrijpt waarom de situatie voor hem, gelet op het feit dat hij al vijf jaar in België leeft en hier geïntegreerd is, anders zou zijn. Voor het overige verwijst verzoeker in dit verband naar hetgeen hij eerder in zijn verzoekschrift uiteenzette.

Tot slot verduidelijkt verzoeker waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het EVRM schendt.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meer subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift ingeroepen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen zet. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Daar waar verzoeker de schending opwerpt van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoeker geeft geenszins aan op welk beginsel hij doelt waar hij zich, benevens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, beroept op *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseert hij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Verder, wat de opgeworpen schending van de “*rechten van de verdediging*” betreft, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.9. In eerste instantie meent verzoeker dat de bestreden beslissing formeel nietig is en ongeldig genomen werd, dit omdat de kennisgeving van 30 september 2024 enige controle onmogelijk maakt nopens wie die kennisgeving deed en of die persoon daartoe de vereiste machtiging bekwam, en dus of de bestreden beslissing wel is genomen door een gemachtigd ambtenaar. In deze verduidelijkt verzoeker dat de kennisgeving geen naam, doch wel een onduidelijke handtekening en initialen bevat en dat hieruit niets kan worden afgeleid. Hij voegt hieraan toe dat de kennisgeving “*geef ik kennis van mijn beslissing*” vermeldt, terwijl het in elk geval niet duidelijk is of degene die de kennisgeving doet effectief degene is die de bestreden beslissing heeft genomen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat een kennisgeving geen voor vernietiging vatbare handeling is (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536). Verzoekers kritiek op de kennisgeving van de bestreden beslissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, laat staan tot het bekomen van internationale bescherming in zijn hoofde.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de “*kennisgeving van beslissing*” van 30 september 2024 (administratief dossier, stuk 2) het volgende vermeldt:

“Voor de commissaris-generaal,
De gemachtigde ambtenaar,
[manuele handtekening]
TIM”

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing – voor de commissaris-generaal – werd gedaan en werd gehandtekend door de gemachtigde ambtenaar “TIM”. Bijgevolg is het wel degelijk duidelijk dat een (gemachtigd) ambtenaar de kennisgeving van de beslissing voor de commissaris-

generaal heeft uitgevoerd en is het tevens mogelijk te achterhalen welke ambtenaar dit juist heeft gedaan. Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar niet gemachtigd zou zijn om de kennisgeving van de bestreden beslissing uit te voeren.

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 3) bevat een stempel *“Bij delegatie Annick GOEMINNE Adjunct-commissaris”* en een handtekening. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoeker ontving bij kennisgeving van 30 september 2024, deze stempel en handtekening eventueel niet zou bevatten, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus mét stempel en handtekening en kon zo nagaan of deze beslissing door een bevoegd persoon werd genomen, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*. Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier bij het commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan. Verzoeker toont verder niet aan dat adjunct-commissaris *Annick Goeminne* niet bevoegd is om onderhavige bestreden beslissing te ondertekenen.

Gelet op het voorgaande blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing door een (gemachtigd) ambtenaar, voor de commissaris-generaal, werd gedaan en dat de adjunct-commissaris gedelegeerd werd om de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te ondertekenen.

2.3.10. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat ook in het kader van de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten ook in deze context werden gerespecteerd en dat hij ook daar kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.11. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.11.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd. Concreet vreest verzoeker bij terugkeer naar Rusland nog steeds aangehouden te worden door de autoriteiten omwille van zijn eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Verder vreest hij, omwille van diezelfde problemen, naar het front in Oekraïne gestuurd te worden bij een terugkeer. Tot slot wordt tijdens de administratieve procedure ook aangehaald dat verzoeker al lang geleden uit Tsjetsjenië vertrok en al langer dan vijf jaar in België is. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal, wat betreft de aangehaalde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, dat verzoeker deze problemen reeds in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aanhaalde, dat in het kader daarvan op definitieve wijze werd geoordeeld dat deze problemen niet geloofwaardig zijn en dat hij in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek louter elementen aanhaalt die in het verlengde liggen van deze ongeloofwaardig bevonden problemen. Verder (ii) kan verzoekers vrees om gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Bovendien (iii) oordeelt de commissaris-generaal dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker om terug te keren naar Tsjetsjenië omdat hij al lang geleden vertrokken is uit Tsjetsjenië en al langer dan vijf jaar in België verblijft. Tot slot (iv) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen,

het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.11.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.11.3. Vooreerst, wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

“Vooreerst dient nogmaals te worden benadrukt dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in uw hoofde. Er werd namelijk geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV en u tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Er resteren u dus geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze beslissing en derhalve staat de beoordeling ervan vast. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming louter elementen aanhaalt die in het verlengde van deze ongeloofwaardig bevonden problemen liggen – de Tsjetsjeense politie bezocht uw moeder nog ongeveer vijf keer na uw vertrek om naar u te zoeken, ze informeerden bij uw burens over u, u ontving een brief van de politie in 2020 waarin u werd opgeroepen als getuigen in een strafzaak en de politie vroeg aan uw buurman in Tsjetsjenië om hen te informeren als u zou terugkeren (NPO, p. 4-8 & 14) – verandert hier derhalve niks aan. U werd ook gevraagd of u opmerkingen had in dit verband en toen zei u dat u niet snapte waarom het CGVS oordeelde dat u kon terugkeren naar Tsjetsjenië, louter omdat u uw strafzaak in Dagestan destijds had gewonnen. U zei dat de Tsjetsjeense autoriteiten nog altijd kwaad op u zijn omdat u in het kader van deze strafzaak had vermeld dat bepaalde hooggeplaatste Tsjetsjenen generatoren kochten bij u en dat dit ook blijkt uit het feit dat de politie uit Dagestan uw gegevens niet verwijderden uit de criminele database (NPO, p. 9). In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS echter uitvoerig gemotiveerd waarom u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u problemen kende met voormelde hooggeplaatste Tsjetsjenen, noch dat u momenteel nog geregistreerd staat in een bepaald strafrechtelijk register in uw land van herkomst.

In dit verband kan trouwens ook worden opgemerkt dat de brief van de politie die u meebracht evenmin in staat is om aan te tonen dat uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten geloofwaardig zijn. Uit de vertaling van deze brief die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie groene map) blijkt immers overduidelijk dat u in 2020 werd opgeroepen om als getuige in een strafzaak te verschijnen. U werd gevraagd om welke reden het zo'n groot probleem was dat u als getuige werd opgeroepen en toen zei u dat u destijds in Dagestan ook werd opgeroepen als getuige in een zaak en dat u daarna fysiek geweld onderging en enkele maanden werd vastgehouden totdat u bewijs kon leveren van uw onschuld. U werd erop gewezen dat u met betrekking tot die zaak in Dagestan uiteindelijk vrijkwam en dat de zaak tegen u werd geseponeerd. U werd opnieuw gevraagd waarom het dan in 2020 zo'n probleem was dat u opnieuw werd opgeroepen als getuige. U zei dat u bij geen enkele strafzaak betrokken was en dat deze oproeping als getuige louter als voorwendsel dient om u te martelen (NPO, p. 8). Opnieuw dient te worden beklemtoond dat uw eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden en er dus ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vergezochte verklaring dat u opnieuw werd opgeroepen als getuige om u zodoende in de val te lokken omwille van deze eerdere ongeloofwaardige problemen.

In ondergeschikte orde kan ook worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze problemen verder wordt versterkt door het gegeven dat u deze brief van de politie niet heeft vermeld in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. U zei dat deze brief door de politie aan uw moeder werd overhandigd en dat uw moeder u hier onmiddellijk van in kennis stelde eens de politie vertrokken was (NPO, p. 6). Uit de vertaling van deze brief blijkt dat de brief werd overhandigd aan uw moeder op 6 november 2020. U ging op 13 november 2020 in beroep bij de RvV en uw zitting vond plaats op 25 februari 2021. U heeft in het kader van deze beroepsprocedure echter op geen enkel moment deze brief van de politie vermeld, terwijl u daar dus wel de kans toe had. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u dit heeft nagelaten en toen antwoordde dat u deze brief van de politie eigenlijk was vergeten (NPO, p. 9). Het feit dat u dit domweg zou vergeten staat absoluut niet proportioneel in verhouding tot de vrees die u eraan koppelt om gemarteld te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten (zie supra). Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van deze problemen nog verder onderuit.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande werden verzoekers problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, waarnaar hij ook in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verwees, wel degelijk onderzocht in de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming door de verwerende partij ontvankelijk werd verklaard wat impliceert dat zij van oordeel was dat er nieuwe elementen speelden in hoofde van verzoeker en dat zij desondanks telkens verwijst naar de beslissing die genomen werd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en het feit dat deze problemen aldaar ongeloofwaardig werden bevonden.

Krachtens artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard worden indien er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

Een verzoeker om internationale bescherming kan een in het kader van een eerder beschermingsverzoek ongeloofwaardig bevonden relaas alsnog als geloofwaardig laten aanmerken in het kader van een volgend beschermingsverzoek indien hij/zij nieuwe elementen aanhaalt die deze beoordeling weten te doen ombuigen. In deze dient te worden benadrukt dat het louter voortbouwen op een in het kader van een eerder beschermingsverzoek ongeloofwaardig bevonden relaas geenszins afdoende is. De Raad benadrukt dat verzoeker zijn vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek aanhaalde en dat deze daar op definitieve wijze als ongeloofwaardig werden aangemerkt en waarbij op uitvoerige wijze werd gemotiveerd waarom verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij problemen kende met hooggeplaatste Tsjetsjenen, noch dat hij nog geregistreerd staat in een bepaald strafrechtelijk register in zijn land van herkomst. Waar verzoeker deze verklaringen en beweerde problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, tijdens de administratieve procedure, alsook in zijn verzoekschrift herneemt en uitbreidt met bijkomende verklaringen, kan de Raad niet anders dan oordelen dat dit de beoordeling in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, waarin definitief werd geoordeeld tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen, niet kan doen ombuigen. Ook de door verzoeker tijdens de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek neergelegde brief van de politie is niet van aard dit te doen, omwille van de hierna besproken redenen. De verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, zoals vastgesteld in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, dient dan ook in deze context gesitueerd te worden en kon wel degelijk bij de beoordeling worden betrokken.

Volledigheidshalve verduidelijkt de Raad nog dat verzoekers huidig, tweede beschermingsverzoek wel degelijk ontvankelijk verklaard werd en dat er aldus geoordeeld werd dat er nieuwe elementen waren in hoofde van verzoeker in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, maar dat dit – gelet op het voorgaande – logischerwijze betrekking had op andere elementen dan de voormelde (zie hierover *infra*).

Wat betreft de door verzoeker tijdens de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek neerlegde brief van de politie waarin hij wordt opgeroepen te verschijnen als getuige bij de politie, stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening hield. Zij was echter – terecht – van mening dat deze brief niet in staat is aan te tonen dat verzoekers vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten geloofwaardig zijn en dat de ongeloofwaardigheid van deze problemen juist verder wordt versterkt door het feit dat verzoeker deze brief niet vermeldde in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van zijn eerste beschermingsverzoek, ondanks dat hij daartoe wel in de mogelijkheid zou zijn geweest. Waar verzoeker hekelt dat er geen authenticiteitsonderzoek werd uitgevoerd met betrekking tot dit incident, merkt de Raad op dat, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit document de geloofwaardigheid van deze problemen niet kan bewijzen, er rekening wordt gehouden met de inhoud van dit document en niet wordt gesteld dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de brief van de politie de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen juist verder versterkt, gelet op het feit dat verzoeker hier niet eerder over sprak, wordt dan weer wel (impliciet) getwijfeld aan de bewijswaarde van dit document. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft dit stuk, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Voorts betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat de brief van de politie aantoonde dat hij gelinkt wordt aan een strafbaar feit en dat het niet relevant is of dit als getuige is of niet. Te dezen oordeelt de Raad dat uit de vertaling van de brief duidelijk blijkt dat hij als getuige wordt opgeroepen en als dusdanig gelinkt wordt aan een strafbaar feit, hetgeen zijn vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten op zich niet kan bevestigen. Wanneer hij hiernaar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, slaagde hij er – omwille van de in de bestreden beslissing aangegeven redenen – niet in hierover anders te doen denken. Waar verzoeker in het verzoekschrift tot slot oppert dat het even goed zou kunnen zijn dat hij moet getuigen tegen de Tsjetsjeense autoriteiten, hetgeen ook weer bijzonder problematisch zou zijn, benadrukt de Raad dat reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij tijdens zijn eerste arrestatie verschillende vooraanstaande mensen incrimineerde. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de bewering dat deze brief van de politie de ongeloofwaardigheid van zijn vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten juist verder versterkt volledig onverlet laat.

2.3.11.4. Verder kan verzoekers vrees om gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne geen aanleiding geven tot internationale bescherming. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie

Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofdte een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan

wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U zei in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u in 2007 reeds een militair boekje heeft ontvangen en dat u daarom in aanmerking komt om gemobiliseerd te worden naar de huidige oorlog in Oekraïne (NPO, p. 3 & 10). U zei dat u twee oproepingsbrieven van het militair commissariaat ontving en u linkte dit aan uw eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. U zei dat enkel mensen die problemen hebben met de autoriteiten naar de oorlog worden gestuurd (NPO, p. 4 & 11). Zoals reeds uitvoerig gemotiveerd in de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en zoals bevestigd door het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan deze eerdere problemen, waardoor bijgevolg ook absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u op basis van deze ongeloofwaardige problemen zou worden gemobiliseerd.

U zei dat u bij terugkeer naar Rusland het risico loopt om gedwongen naar de oorlog gestuurd te worden omdat u de oproepingsbrieven die u ontving telkens negeerde en omdat u in aanmerking komt om gemobiliseerd te worden (NPO, p. 13). Zoals hierboven echter werd aangetoond, is dit risico momenteel niet actueel, daar de mobilisatie simpelweg niet meer gaande is. Dit blijkt ook uit uw verklaringen dat er sinds de oproepingsbrieven van oktober 2022 geen enkele pogingen meer zijn geweest om u effectief te mobiliseren (NPO, p. 13). U werd zelf gevraagd of u dacht dat de mobilisatie nog altijd gaande is, waarop u antwoordde dat dit zeker nog altijd het geval is. U werd geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt dat er sinds november 2022 geen officiële mobilisatieoproeping meer plaatsvonden. U werd gevraagd waarom u toch nog altijd naar de oorlog zou worden gestuurd en u zei dat dit was omdat u al oproepingsbrieven ontving en dat hieruit duidelijk blijkt dat de politie en het militair commissariaat u nog altijd zoeken (NPO, p. 14). Hiermee bood u geen enkel concreet element om te staven dat u uitzonderlijk wel het risico loopt om gemobiliseerd te worden.

Uit uw verklaringen over de oproepingsbrieven en uit de vertaling ervan die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie groene map) blijkt bovendien duidelijk dat de brieven die u ontving eigenlijk geen oproepingsbrieven zijn in het kader van de mobilisatie. Er staat namelijk in dat u wordt opgeroepen te verschijnen bij het militair commissariaat ter nazicht van bepaalde documenten. U zei in dit verband dat u niet geloofde dat u enkel ter nazicht van uw documenten moest verschijnen bij het militair commissariaat omdat het ook over medische documenten ging (NPO, p. 12). Ook met deze vage verklaringen bood u geen enkel concreet element om te staven dat u effectief werd gemobiliseerd naar de oorlog in Oekraïne.

In ondergeschikte kan ook nog worden opgemerkt dat u een pertinent gebrek aan kennis en interesse vertoonde rond de oproepingsbrieven die u ontving van het militair commissariaat. U zei dat de eerste oproepingsbrief thuis werd overhandigd aan uw moeder, maar u wist niet of uw moeder de oproepingsbrief ondertekende. U wist niet welke datum er stond op deze brief omdat u het niet belangrijk vond om dit te onthouden. U wist evenmin bij welk militair commissariaat u zich moest aanmelden met deze oproepingsbrief. Het is pas nadat u de oproepingsbrief er zelf bijna tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de inhoud van de brief kon voorlezen (NPO, p. 12). In het kader van de tweede oproepingsbrief wist u niet eens of deze aan uw moeder werd overhandigd door de mannen van het militair commissariaat of door de politie. U wist evenmin met hoeveel ze langskwamen en u vroeg deze zaken ook niet aan uw moeder (NPO, p. 12). U wist opnieuw niet welke datum er op de brief stond. U wist wel dat u zich bij het militair commissariaat van Oeroes-Martan moest aanmelden, maar u wist dan weer niet bij wie u zich diende aan te melden. Opnieuw zei u dat dergelijke informatie helemaal niet interessant was voor u om te onthouden. U wist ook niet zeker of er in deze tweede brief net zoals in de eerste brief stond vermeld dat u zich moest aanmelden ter nazicht van uw documenten. U werd gevraagd waarom u het niet belangrijk vond om meer informatie te krijgen over deze oproepingsbrieven, gelet op het feit dat u er een vrees aan koppelde om naar de oorlog gestuurd te worden. U zei dat dit niet belangrijk was voor u omdat u ondertussen in België bent (NPO, p. 13). Er kan echter weldegelijk van u worden verwacht dat u meer informatie zou hebben over deze oproepingsbrieven en minstens dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om deze informatie te bekomen, gelet op het belang hiervan in het kader van uw asielrelaas. Ook dit ondermijnt uw vrees namelijk."

In het verzoekschrift stelt verzoeker vooreerst dat het algemeen geweten is en overal te lezen valt dat de Russische autoriteiten nu ook verdachten rekruteren. Los van de vaststelling dat verzoeker volgens zijn verklaringen problemen heeft met de Tsjetsjeense autoriteiten en niet met de Russische en los van de vraag of er effectief algemene informatie voorhanden is die verzoekers blote bewering staft dat de (Russische of Tsjetsjeense) autoriteiten in Rusland op heden nog steeds mensen naar het front sturen in

Oekraïne, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, zoals hierboven is gebleken.

Wat betreft de twee oproepingsbrieven die verzoeker in het kader van de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek neerlegde, hekelt verzoeker eveneens dat de verwerende partij geen authenticiteitsonderzoek uitvoerde. In deze verwijst de Raad dienstig naar hetgeen hierover eerder werd geoordeeld. Voorts oppert verzoeker in het verzoekschrift dat het buiten kijf staat dat er verdere gevolgen gekoppeld zouden worden aan deze brieven en dat, als het werkelijk enkel en alleen zou gaan om nazicht van documenten, er op korte tijd geen tweede brief overhandigd zou zijn geweest. De Raad stelt vast dat dit louter blote beweringen en veronderstellingen zijn die verzoeker geenszins weet hard te maken. Uit de COI Focus *“Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie”* van 24 oktober 2023 (p. 25) blijkt dat er in 2023 ook grootschalige acties waren waarbij personen opgeroepen werden door militaire commissariaten om hun persoonsgegevens te actualiseren, doch ook dat dit niet tot doel had deze mensen ook gedwongen naar het front te sturen. Hoe dan ook slaagt verzoeker er hiermee geenszins in anders te doen oordelen over zijn pertinent gebrek aan kennis en interesse rond de oproepingsbrieven en neemt dit niet weg dat het risico gemobiliseerd te worden niet meer actueel is en dat er geen strafrechtelijke aansprakelijkheid gekoppeld is aan het niet beantwoorden van een oproeping tot mobilisatie.

2.3.11.5. Bovendien wees de advocaat die verzoeker bijstond tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn huidig beschermingsverzoek op het gegeven dat verzoeker al lang geleden uit Tsjetsjenië vertrok en al langer dan vijf jaar in België verblijft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Alhoewel noch uw advocaat, noch uzelf hier een concrete vrees aan koppelde, werd u toch gevraagd of u bepaalde problemen zou kennen hierdoor bij terugkeer naar Tsjetsjenië. U zei dat dit mogelijk was omdat België lid is van de NAVO en de NAVO Oekraïne bevoorraadt. U zei ook dat de FSB mensen die vanuit het buitenland komen checkt, doch u zei ook dat het slechts om een vermoeden ging dat u hierdoor problemen zou kennen (NPO, p. 15).

Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan hoe dan ook niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de door u ingeroepen problemen met uw autoriteiten niet geloofwaardig zijn."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.11.6. Verzoeker stelt in het verzoekschrift verder dat in de bestreden beslissing spoorlags aangenomen wordt dat zijn land van herkomst als een veilig land moet worden beschouwd, alsook dat hij mentale problemen ondervindt. In dit verband merkt de Raad, volledigheidshalve, op dat dient te worden aangenomen dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk van verzoekers advocaat. Verzoeker is immers afkomstig uit Rusland – een land dat geenszins aangereikt wordt als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet (zie het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024) – en verder maakte hij nergens eerder in het kader van zijn huidig of vorig beschermingsverzoek melding van mentale problemen. Bijgevolg worden deze zinsneden uit het verzoekschrift verder buiten beschouwing gelaten. Bovendien, wat betreft verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verklaring dat hij (in Tsjetsjenië) in een groot huis leefde met verschillende kamers, terwijl hij nu al jaren in een klein kamertje woont met zijn vrouw en kinderen, stipt de Raad aan dat dit een element is over zijn leven in België dat verzoeker betreurt en aldus geen element dat betrekking heeft op zijn nood aan internationale bescherming.

2.3.11.7. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, waaronder zijn militair boekje, zijn werkboekje en zijn diploma's, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.11.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.11.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.12. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.12.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Rusland.

2.3.12.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voorafgaand aan zijn vertrek in Rusland zou hebben gekend.

2.3.12.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië op goede gronden het volgende overwogen:

“Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer

kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar de gehele Russische Federatie wordt afgeraden, dat de situatie voor Belgen aldus duidelijk is en dat hij niet begrijpt waarom de situatie voor hem, gelet op het feit dat hij al vijf jaar in België leeft en hier geïntegreerd is, anders zou zijn. In deze gaat hij eraan voorbij dat het gaat om een reisadvies voor Belgische burgers die naar de Russische Federatie willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Russische nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken en die de Raad trekt.

2.3.12.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.15. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.16. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS